

LIJST DER BOEKJES DIE VOORRADIG ZIJN:

1. Drie maanden onder de sneeuw; 2. Zwarte Koo; 5. Aan de Molenbeek; 6. Een moedige meisje; 8. Het wonderlijk gezelschap; 9. De jonge vluchteling; 11. Het Kermismeisje; 12. Willem Tell; 13. Beter een lap dan een scheur; 14. Harten van Goud; 15. 't Verdrongen land van Saafunge; 17. De Zinnelozen te Gheel; 18. De hut op de Heide; 21. De Landlooper; 22. En toch feest; 23. St Niklaas in 't Veerhuis; 25. De Vriezeman aan 't Front; 26. Verdwaald en terecht; 27. De jongens van West-Roozebeke; 30. De verdrongen stad; 32. 't Weesje van Brugge; 35. Het kindje van de Zee; 36. De Roovers van de Moeren; 37. De bezembinders van Kleit; 38. De vlucht in de Koffer; 44. De Gierigaard; 46. Broederliefde; 48. Eerlijk duurt het langst; 51. Een lastig geschenk; 52. Zonder Ouders; 56. In 't Bosch van Houthulst; 57. Nog gered; 58. Uit de oude Doos; 59. Dokter Jenner en Jenny; 61. Streng Winters; 64. De kinderen van den Zeeloods; 66. De kinderen van den Smokkelaar; 67. De Paaschklokken; 68. De Landverhuizers; 69. Leeuwte van Damme; 72. Een moedige Kermisjongen; 76. Het Bultje; 77. De Pastoor van Lapscheure; 78. Samen uit; 80. Goed voor kwaad; 82. Vaderlandsche Verhalen; Naastenliefde; 86. De overwintering op Nova-Zembla; 89. Hoe Sinterklaas hielp; 90. In Grooten Nood; 91. Kerstmis aan Zee; 94. Het Spook; 95. De twee Weesjes; 97. De Vlucht; 102. Reinaert de Vos; 104. Denk aan moeder!; 107. Threesje; 110. Robinson Crusoe; 112. De Rooversjongen; 113. De Deserteur; 115. Onschuldig veroordeeld; 118. De Spion van den Molen; 121. Hoog bezoek; 122. De wonderlijke Zwaan; 123. Uit bange dagen; 125. De flinke Baanwachtster; 128. De gelaarsde kat; 129. De Dochter van den Blauwer; 130. Met Vakantie; 132. Tinneke; 133. De Helden van Stekene; 134. Een onrechtvaardige gestraft; 137. Oom Tom; 142. Op 't oud kasteel; 143. De reis in de Wildernis; 144. Bij de Kabouters; 145. De Spionnen op den Toren; 146. De Jongen van Gaver; 148. De schat in de Duinen; 150. De smokkelaars van de Zee; 152. De schat in de mijn; 153. 't Graf in 't Bosch; 154. 't Berouw van den Strooper; 155. 't Kasteel Hoogdonk; 158. Van de hut naar 't Paleis; 159. Karel de Goede; 160. Na veel avonturen; 161. Gered door een Aap; 162. Jan Breydel; 163. De Slag der Gulden Sporen; 164. Van den Dood gered; 165. 't Bocheljongentje; 167. Van drie Roovers; 168. Een jonge Held; 169. Jacob van Artevelde; 171. Genoveva van Brabant; 172. Een avontuurlijke Reis; 174. Een vreeselijke avond; 175. De gevluchte slaaf; 176. In de vliegmaschine; 177. Een moedige vrouw; 178. Ontsnapt; 179. Valsch beschuldigd; 180. De Zoon van den Torenwachter; 182. De reis van Columbus; 186. Jack de Cow-boy; 189. De Held van Tremeloo; 191. De Cow-boy van Fort-Bell; 192. Jeanne d'Arc; 193. De wandelende Deur; 194. De avonturen van Geeraart; 195. Geeraart in Rusland; 199. De Wolf van Ghistel; 202. De Spaansche Furie; 203. De Boeteling van Veurne; 210. Het verwoeste Vlaanderen; 211. De vondeling van 't Regiment; 212. Betoonde Naastenliefde; 213. De IJslandvaarders; 214. Jongens-harten; 216. Een dappere vrouw; 217. Ali-Baba en de veertig Roovers; 218. Groote Broer; 219. De jonge verstooteling; 220. Een kerstavond op de Prairie; 221. Leo's Nieuwjaar; 222. 't Gestolen kind; 233. De Roovers gestraft; 224. De Wildeman; 225. Het dolend melkmeisje; 226. De lotgevallen van den Wildstrooper; 227. Verdreven uit zijn land; 228. Moeder gered; 229. 't Dievenhuis; 230. De Schatgravers; 231. Een slechte Kameraad; 232. Bij de zakkenrollers; 233. Kleine Oorlog; 234. De Heldendood van Anneessens; 235. De Wandelende Jood in Vlaanderen; 236. Nelly van den Mijnwerker; 237. De Geldduivel;

— ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW BOEKJE. —

Druk R. Bracke-Van Geert Baesrode.

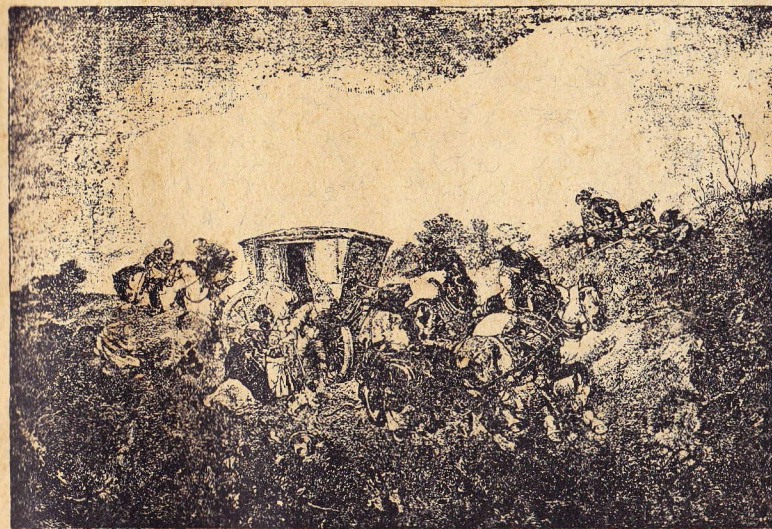
A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Tweede druk.

Nr. 211

De Vondeling van het Regiment

(Naar Gouverneur).

Uitgave Hans-Van der Meulen; Contich.

DE VONDELING VAN HET REGIMENT.

(Naar Gouverneur).

I.

Bijna honderd jaar geleden waren het droevige dagen voor Italië. De oorlog woedde er. De Oostenrijkers waren in het land gevallen.

Veel kasteelbewoners en boeren rond de stad Bologna hadden de vlucht genomen voor de strooptochten van de soldaten.

Bij het dorp Nuovi lag het tweede regiment grenadiers. In de derde compagnie stond korporaal Sulpicius Kobentzel, die vroeger nog onder keizer Napoleon had gediend en van dien tijd veel kon vertellen.

De korporaal zag er uit als een echte ijzervreter. Zijn groot, breedgeschouderd lichaam bewees, dat hij bijzonder sterk was. De zware knevel en de ruige berenmuts, die hem tot op den neus hing, gaven aan zijn gezicht een zeer grimmige uitdrukking. Zijne levendige, donkere oogen konden verschrikkelijk streng kijken. Maar toch was Sulpicius een echt goedhartige

kerel. Waar hij in kwartier kwam, daar hielden de gezichten op, want hij was overal bekend. En vooral waar kinderen waren was hij altijd welkom, daar de oude gebaarde korporaal, die er zoo woest uitzag, een echte kindervriend was. Hij liet de kleine bengels op zijn knie rijden, zij mochten zijn berenmuts opzetten, hij vertelde hun allerhande grappen, leerde hun soldatenliedjes en nam het niet eens kwalijk, als ze aan zijn langen snorrebaard trokken.

Met den oorlog zwierven er ook allerlei ongunstige kerels rond, roovers, die in de verlaten kasteelen huizen drongen, en zelfs vluchtelingen aanrandden.

Op een avond zat korporaal Sulpicius Kobentzel op een hoeve, rustig zijn pijpje te rooken. Plots hoorde hij schieten. Dadelijk sprong Kobentzel op.

— Dat kunnen geen Italiaansche soldaten zijn, zei hij tegen eenige van zijn mannen. We hebben die te ver weggeborsteld. Er zijn zeker roovers in de buurt. Vooruit, jongens, we moeten zulk gespuis die slechte streken afleeren.

Van op een hoogte zagen ze dat ginds op den weg een reiskoets aangevallen werd.

— Ja, 't zijn roovers ! riep de korporaal. Maakt spoed, jongens !

Maar wat later merkten de soldaten, dat ze te laat zouden komen. De roovers waren te paard en renderen weg. Ze namen de passagiers van de koets mee.

Het rijtuig bleef liggen.

De korporaal wilde toch naar de plaats van den

aanval. Misschien lagen er gewonden. En dan moesten deze geholpen worden.

De paarden waren doodgeschoten. Maar uit de koets hoorde men gekreun. De korporaal keek naar binnen en zag op de kussens een wichtje.

— Arm schaap, het is alleen achtergebleven, zei Sulpicius Kobentzel.

Hij nam het kindje in zijn armen en nu lachte het den ouden krijgsman toe.

De goede Kobentzel voelde zijn hart week worden.

— Een vondeling nu, bromde hij in zijn baard. Wien gij toch wel toebehoort? In elk geval zijn uwe ouders geen arme menschen, dat bewijzen uw kleeertjes.

Hij onderzocht nu het rijtuig om te zien, of hij niets vinden zou, dat kon aantoonen, wien het wichtje behoorde. Maar behalve een pakje kleeeren en ondergoed vond hij niets. Hij wilde de plek reeds verlaten, toen hij op eenigen afstand op den grond een brieven-tasch zag liggen. Hij raapte die op en stak ze in zijn zak. Dan nam hij het kindje met al haar kussentjes en kleeeren weer op, en marcheerde zoo bepakt en beladen naar de boerderij terug.

Zijn grenadiers voelden ook oprecht medelijden met het arme bloedje. En de kapitein, die te huis verscheidene kinderen had, kwam het vondelingetje bekijken. Het herinnerde hem aan zijn jongste en hij nam het fijne popetje op den arm en kustte en liefkoosde het, alsof het een van zijn eigen kinderen was.

Wat moest er nu van het kindje geworden ? En wat zou de brave Kobentzel er mee beginnen ? Hij mocht het niet aan zijn lot overlaten, dat stond vast bij den ouden, trouwhartigen korporaal. Maar de bewoners van den geheelen omtrek waren gevlucht, en in den eenigen brief, dien hij in de brieven tasch vond, kon Kobentzel geen opheldering vinden, want hij was in 't Italiaansch geschreven. Al had de korporaal zoovele jaren in Italië doorgebracht, zoodat hij de taal wel een weinig spreken kon, — geschreven schrift verstond hij niet, en allermint Italiaansch. Het eenige woord in den brief, dat, naar hij meende, tot eenige ontdekking kon leiden, was de zonderlinge naam Maggiorivoglio. Maar de goede korporaal kon het moeilijk woord niet uitspreken en nog minder onthouden.

Een jonge schrijver bij de compagnie kon den brief evenmin ontcijferen, ofschoon hij eerst dacht, dat dit juist een goede gelegenheid was om zijne geleerdheid eens te luchten.

Maar Sulpicius Kobentzel nam gauw een besluit.

— Weet ge wat, kamaraden ? riep hij. Wij zullen de vondeling bij ons houden. Onze Lieve Heer heeft ons dat kindje zeker gezonden, om te zien of de grenadiers van ons regiment nog een goed hart onder den kapotjas dragen. Nu, het tweede regiment zal den kost wel kunnen geven aan zoo'n arm weesje. Hoe dikwijls hebben dozijnen drommels hun maag gevuld met wat van onze keuken afviel. En mocht schraalhans ook al eens keukenmeester bij ons worden, dan

zal de portie, die dit schaapje noodig heeft, ons niet deren.

— Bravo, korporaal Kobentzel, bravo ! riepen de grenadiers. Zeker, de kleine meid zal de vondeling en de dochter van het tweede regiment zijn ! Hoera, leve de dochter van het tweede regiment !

Bij het regiment was een oude vrouw die toezicht over het eten had. En de korporaal doelde op haar, toen hij zei :

— We moeten het kind vooreerst in handen van juffrouw Seidelmeier stellen, om het op te passen. Ze is wel een erg snibbig vrouwpersoon, zooals ge weet, maar ze zal wel goed zijn voor het kleintje.

De aalmoezenier doopte het kleine meisje en gaf haar den naam Marie. Daarna nam de oude marktster van de derde compagnie juffrouw Seidelmeier, de opvoeding van het regimentskind op zich.

's Morgens vroeg werd de afmarsch geblazen en getrommeld, en de dochter van het tweede regiment begon haar eersten veldtocht, zonder dat ze er iets van wist....

II.

Marie, de dochter van het tweede regiment, kreeg natuurlijk een gansch andere opvoeding dan de meisjes toenmaals kregen en ook nu nog krijgen, bij hare familie of op kostscholen.

Zij groeide, dat het een lust was, en zag er altijd

frisch en gezond uit. Dit had zij voornamelijk aan den krachtigen kost en aan de gezonde beweging onder Gods vrijen hemel te danken. Zij liep, klauterde en exerceerde zoo goed als de beste jongen. Vrouwen die het zagen schudden het hoofd over zulke wilde streken.

De kleine Marie was bovendien zeer bevattelijk. Ze leerde lezen en schrijven van een zeer kundigen soldaat en weldra kon ze het beter dan haar leermeester.

Marie werd een lieve jonkvrouw. Ze kende nu haar geschiedenis. En ze was dankbaar jegens de grenadiers die zoo goed voor haar gezorgd hadden. Ze noemde ze allen haar brave vaders. Ouderen stierven, jongeren kwamen bij het regiment. En allen hadden eerbied en vereering voor Marie.

Toen Marie achttien jaar was, stierf jufvrouw Seidelmeier. En nu werd Marie marketentster. Ze kocht de levensmiddelen, zorgde opperbest voor de keuken, en alle grenadiers waren tevreden over haar werk.

Na een veldslag verzorgde Marie liefderijk de gewonden. Ze vond den oorlog verschrikkelijk. Maar nu was het wapenstilstand. Toch bleven de Oostenrijkers in Italië.

Van al haar « vaders » hield het meisje evenwel het meest van den ouden Sulpicius Kobentzel, die haar niet meer lief kunnen hebben, ware zij zijn eigen kind geweest. Het meisje zag hem aan de oogen, wat hij verlangde, en al, wat hij wenschen kon, deed zij, zonder dat hij er een woord over behoefde te spreken.

Niets deed den grenadier meer genoegen, dan wanneer Marie met haar wonderschoone stem een hunner liederen voor hen zong. Dit moest zij dikwijls doen, en het koor van dapperen viel dan altijd met kracht en macht bij het einde van elk couplet in. Een lied beviel Sulpicius en zijne kameraden bijzonder goed, en dat moest Marie dan ook dikwijls voor hen zingen. Het was een lied ter eere van het tweede regiment.

Op de maat van dit gezang waren de grenadiers meer dan eens ten strijde en ter overwinning getrokken, en nog meer hoorde men het in blijde uren als er feest gevierd werd. Het lied behoorde eigenlijk bij de geschiedenis van 't regiment.

Marie sprak soms wel wat grof, zooals de soldaten maar nooit hoorde men van haar een slecht woord. En wee de grenadiers, die vloekten ! Dan kregen ze van hun « dochter » een strenge vermaning.

Het tweede regiment was het fatsoenlijkste van het heele leger en dat kwam door Marie.

Het was dus nu wapenstilstand. Het regiment bleef op dezelfde plaats. Marie had veel vrijen tijd. Ze zwierf door het schoone gewest, beklom de bergen, of zat uren in het bosch te droomen. Ook voer ze op het meer.

Zekeren dag was zij in haar bootje alleen naar een eilandje geroeid, dat op eenigen afstand lag en dat zij al meermalen had bezocht. Het eilandje was waarlijk mooi, en men had er een prachtig uitzicht. De boomen en de struiken gaven een heerlijke schaduw. Zij had

een poosje gehengeld, maar de visschen wilden niet toehappen. Deze bezigheid had haar evenwel zoo in beslag genomen, dat zij niet bemerkte, hoe donkere wolken zich samenpakten en hoe drukkend heet het was geworden. Zoodra zij die verandering van het weder bemerkte, ging zij haastig weer in het bootje, om aan land te komen eer de bui losbarstte.

Pas was zij evenwel in het eigenlijke vaarwater of daar begon het te onweeren. De bliksem schoot zijne stralen en verblindde haar de oogen. Zware donderslagen dreunden en weergalmden vreeselijk in het gebergte aan alle zijden. Een scherpe wind bewoog het water, zoodat het hoog opgolfde. Een handige schipper zou den oever nog veilig bereikt hebben. Maar Marie was niet in staat de riemen goed te hanteeren en het bootje in de goede richting te houden. Daarbij miste zij de noodige ervarenheid in het roeien. Een tijd lang hield zij het nog vol en deed haar best, om het land te bereiken. Maar tegen zulk een inspanning waren haar krachten niet bestand. Uitgeput en in doodelijken angst zonk zij op de knieën neer en liet de riemen los. Zij rilde van ontzetting. Moest zij nu in dit meer verdrinken ? Ze voelde zich eenzaam en verlaten en ver van alle menschelijke hulp.

In dezen nood bad zij vurig tot God om redding. Machteloos lag ze daar, terwijl het bootje door de golven heen en weer werd geslingerd.

Maar toch werd haar gebed verhoord. De redding was nabij. Een bootje, even klein als het hare, door

sterke armen geroeid, sneed door de woelige golven.

De moedige schipper kwam zoo nabij als hij kon, wierp zich toen voorover en trok Marie's bootje, dat los heen en weer gierde, naar zich toe. Hij greep het bewustelooze meisje, en legde ze in zijn bootje. Toen keerde hij om en roeide uit alle macht naar den kant toe, van waar hij gekomen was. Een kwartiertje later was hij met den kostbaren last aan land gestapt.

Marie gaf geen teeken van leven meer. De jonge man droeg haar in zijn armen naar een verlaten visschershut in de nabijheid, want nu begon de regen met stroomen te vallen. De schipper lei haar voorzichtig op een mat. Hij liep ijlings naar het meer ; schepte water in zijn hoed, bewreef hare handen. Na geruimen tijd opende Marie de oogen, en zag hem, die haar gered had, verwonderd aan.

Antonio, zoo heette de jonge man, vertelde nu wat er gebeurd was.

Marie dankte hem hartelijk. Ze zou nu wel naar haar « Vaders » kunnen terug keeren. Het onweer was bedaard. De zon piepte zelfs door de wolken.

Sulpicius Kobentzel liep ongerust heen en weer. Hij had zich doornat laten regenen. Zijn natte snorrenbaard hing treurig langs zijn kin.

De oude man leed vreeselijken angst. Waar was Marie in dat geweldig weer ?

En Kobentzel bromde bij zich zelf, dat hij nu de waaghals, die zoo dikwijls op de bergen klom of op het meer voer, eens flink de les zou lezen.

— Goddank ! riep hij eindelijk uit.

Hij zag Marie daar aankomen.

— Duizend kanonnen ! schreeuwde hij. Wat is er nu gebeurd ? Ge ziet zoo bleek als een soldaat, die al zes maanden in 't hospitaal ligt. En uw kleeren plakken aan uw lichaam !

— Wees niet boos, vader ! sprak Marie. Ik zal gauw droog goed aantrekken....

Ze vertelde wat er gebeurd was.

— Voortaan zal ik wat beter op u letten, verzekerde de oude sergeant. Denkt ge, dat ik u gevonden heb in die koets om u nu in zoo'n meer te laten verdrinken ! Vooruit, marsch, naar uw bed. Een paar uur onder de dekens ! En er niet uit, voor ik reveille blaas.

De oude man had gelijk : rust en slaap deden Marie goed en den volgenden dag was ze volkomen hersteld.

Al de grenadiers maanden haar tot voorzichtigheid aan.

— Maar, mijn vaders, zei Marie lachend, ge zijt zoo dikwijls zelf in gevaar geweest. Wat maakte ge nu toch een drukte over dit voorval. Weest liever dankbaar dat God me beschermd heeft.

Kobentzel had het dien dag druk, want er was juist bericht gekomen dat de wapenstilstand een einde had genomen. De ellendige oorlog zou dus weer beginnen en de sergeant-majoor moest zorgen, dat alles in zijn troep goed in orde was.

Antonio, de jonge schipper, had veel aan het meisje

gedacht, dat hij gered had. En hij wilde Marie eens terug zien.

Tegen den avond zwierf hij bij de hoeve waar de grenadiers gelegerd lagen. Hij was echter verlegen van aard, en daardoor deed hij wat vreemd.

Een schildwacht greep hem bij de kraag.

— Ha, riep hij uit, de oorlog is weer pas begonnen of de Italianen zenden reeds hun spionnen uit, om te bespieden, wat wij doen !

Andere grenadiers kwamen toegesnel. Antonio zei dat hij geen spion was.

— Waarom sluipt ge dan hier rond ? vroeg men.

De arme jongen was te verlegen om te bekennen, dat hij Marie had willen zien. Hij stamelde een uitvlucht. Maar daardoor werden de grenadiers nog wantrouwender. En ze brachten Antonio naar Kobentzel, die nu waarnemend kommandant was in deze streek.

Toen hij den zoogenaamden misdadiger zag aankomen, streek hij eerst zijn langen knevel op, zette een paar vreeselijke oogen en begon met den jonkman ruw aan te spreken. Een stroom van kernachtige woorden rolden over de lippen. 't Was als hoorde men de trom roeren. Daarna, toen zijn eerste woede wat bekoeld was, riep hij den gevangene met forsche stem toe :

— Uit mijn oogen, spion ! Brengt den kerel naar den eersten den besten boom en hang hem op !

— Ik ben geen spion ! kreet Antonio, die nu zag

dat het ernst werd. Ik ben een Zwitser, die hier in Italië bij kennissen verblijf.

— Wat, een Zwitser ! raasde Kobentzel. Waart ge een Italiaan, die voor zijn land werkte, ik zou nog eens over mijn hart strijken, als ge onder den boom stondt. Maar een Zwitser, een vreemdeling, die voor geld ons komt beloeren. Dan geen genade. Maakt een strop gereed, jongen !

Al de grenadiers liepen samen.

Antonio besloot nu toch over Marie te spreken maar het bleek niet noodig.

Marie kwam op de vreeselijke stem van haar pleegvader zelf, om te zien, wat den ouden man zoo boos mocht gemaakt hebben. Hoe ontstelde zij, toen zij Antonio geboeid tusschen de bajonetten zag staan, en het korte vonnis hoorde, dat de sergeant-majoor over hem had uitgesproken.

— Halt ! riep het meisje nu, doodelijk beangst. Die man is onschuldig !

Nijdig zagen de grenadiers het dochttertje van 't regiment aan, dat voor een spion ten beste sprak.

— Bemoei u niet met onze zaken, meisje, zei Kobentzel bestraffend. Wat wij met dien jongen boos wicht willen beginnen, is onze zaak en gaat u niet aan.

— En ik zeg, dat het mij juist zeer veel aangaat ! riep Marie nog luider. Deze jonkman is geen booswicht ; hij is het, die mij toen, bij dat onweer, uit het water gered heeft, en om hem te beloonen wilt gij den armen kerel nu ophangen.

Het meisje zag zoo rood als een roos door drift en opgewondenheid.

— Is dat waar, Marie ? vroeg de sergeant-majoor, nadat hij een poos gezwegen had. Herkent gij hem waarlijk voor den man, die u redde, of hebt ge u mischien toch vergist ?

— Ik herken hem zeer goed ; hoe zou ik het anders durven wagen, mij met de zaak te bemoeien ! antwoordde Marie. Ik sta er voor in, dat hij geen spion is. Laat hem dus los en laat hem in vrede gaan !

— Maar waarom sluipt de kerel dan om het dorp rond, alsof hij iets kwaads in den zin had ? vroeg Kobentzel weer, want zijn wantrouwen wilde maar niet wijken.

— O, dat begrijp ik zeer goed, antwoordde Marie gevat. Hij heeft mij eens willen terug zien.

Antonio bekende nu, dat Marie gelijk had. Hij was gekomen om haar eens terug te zien.

— Nu, dat verandert de heele zaak, sprak Kobentzel. Maar, wat drommel, hadt ge dat niet eer kunnen zeggen ! Ge hebt toch een tong in uw mond, knaap !

— Hij durfde het niet te vertellen, vader ! hernam Marie.

— Dan moet ik hem dus eigenlijk nog bedanken ! bromde de sergeant-majoor.

Hij gaf Antonio een klap op den schouder, dat de forsche schipper even wankelde.

— Ge zijt een vent met een hart in uw lijf ! sprak

hij. 't Is schoon en moedig uw leven te wagen, om dat van een ander te redden. Kom, maar eens meer. De schildwachten weten nu dat ge een eerlijk man zijt.

— Antonio moet bij ons blijven eten, besliste Marie. Eigenlijk was ik na mijn redding te suf om hem te bedanken, zooals 't behoorde.

En Antonio zat bij den sergeant-majoor aan tafel.

Hij kwam elken dag naar 't regiment. En Marie praatte vriendelijk met hem.

Zekeren dag zei Sulpicius Kobentzel tot Marie en Antonio :

—Ik begrijp het al, ge zoudt samen willen trouwen....

— Ja, bekende Antonio nu openhartig.

— Is het waar, Marie ?

— Ja, vader...

— Ik vind het best. Maar de man van Marie moet een grenadier zijn ! verklaarde de sergeant-majoor. Dat hebben wij, vaders, al lang bepaald. En sol daten houden hun woord. Dus Toontje, als ge uw wensch vervuld wilt zien, moet ge dienst nemen bij ons regiment. En waarom zoudt ge niet ? Een kloeke kerel als gij....

— Vechten tegen de Italianen, die ons niets hebben misdaan... Ik ben een Zwitser.. sprak Antonio.

— 't Is waar ook... Ge praat rechtvaardig... Maar ik weet raad. Ge hebt een goed en medelijdend hart. Word grenadier bij ons, niet om te vechten, maar om gewonden weg te dragen en te verzorgen.

—Ja, ja ! riep Marie blijde uit.

Ze gaf haar pleegvader een kus, omdat Kobentzel dadelijk zulk een goede oplossing gevonden had.

Antonio stemde toe. In den slag kon hij zoo wel Italianen als Oostenrijkers helpen.

Al de vaders waren tevreden. De generaal hoorde de geschiedenis, en vond het goed, dat Antonio grenadier werd en bij den dokter in dienst werd gesteld.

Maar Sulpicius Kobentzel verklaarde, dat Marie nog eenige jaren moest wachten om te trouwen. Ze was nog jong.

III.

Een jaar was voorbij gegaan. De oorlog liep ten einde en veel gevluchte families keerden naar hun woonplaats terug.

Zekeren namiddag zat Sulpicius Kobentzel rustig in zijn kwartier. Hij overdacht zijn leven. En hij peinsde ook aan het vinden van het kleine meisje, dat nu nog de dochter van het regiment was, ofschoon hij alleen bij de grenadiers de eenige was, die het kind nog op de armen gedragen had.

De bejaarde snorrebaard haalde de brieven tasch, die hij altijd bij zich hield, te voorschijn en zag den brief nog eens in, dien hij erin gevonden had. Dit stuk papier was toch het eenig middel om eenmaal de afkomst van het meisje te leeren kennen. Voor de duizendste keer misschien bestudeerde hij het woord dat hem altijd een struikelbol was gebleven : « Mag-

giorivoglio ». Hoe dikwijls had hij op zwerftochten niet hier en daar gevraagd, of er niet eene familie Matschvoglio of Matskoglio in den omtrek bekend was. Maar altijd hadden zij, wie hij de vraag deed, neen gezegd.

— Het is een duistere geschiedenis zoo waar als ik Sulpicius Kobentzel heet en sergeant-majoor ben, sprak hij in zich zelve en klopte de asch uit zijn pijp.

Op dit oogenblik kwam een soldaat den tuin in, sloeg aan, toen hij voor den sergeant-majoor gekomen was, en berichtte, dat er zoo even een reiswagen aan gekomen was, met eene dame er in, die den kommandant wilde spreken.

Kobentzel stond op, zette zijn berenmuts op, en volgde den soldaat. Daar stond inderdaad een groote reiswagen, met adellijke wapens op de paneelen beschilderd.

De dame steeg uit, gevolgd door haar huishofmeester, een dor, klein mannetje, die er uitzag als was hij door den ouderdom uitgedroogd en een kamenier die ook al haar jeugd achter den rug had.

Met groote radheid van tong deelde de dame den « heer kapitein » haar verzoek mee. Zij verlangde een paspoort of een geleide van eenige grenadiers tot aan haar kasteel, dat slechts enkele mijlen verder landwaarts lag. Zij was in de laatste uren verscheidene malen aangehouden, omdat zijn geen Oostenrijksch paspoort had.

— En waar komt mevrouw van daan ? vroeg de sergeant-majoor, zijn knevel weer eens ter dege rechtop strijkende.

— Mevrouw de markiezin komt uit Fiorenta in Modina, antwoordde de oude huishofmeester deftig want het beviel hem niet, dat zijn hooge meesteres zoo werd ondervraagd.

— Fiorenta ? herhaalde Kobentzel peinzend, als iemand bij wien een oude herinnering opkomt, waarvan hij zich evenwel geen rekening weet te geven. Fiorenta ? Bij Novi gelegen, nietwaar ? vervolgde hij.

— Het schijnt, dat mijnheer de plaats kent ? zei de markiezin vriendelijk.

— Ja, mevrouw de markiezin, antwoordde de oude Kobentzel. 't Is wel reeds achttien jaar geleden sedert ik in de buurt was, maar toch zal ik dien tijd nooit vergeten. We hebben bij Novi gevochten. Maar hoe heet het kasteel waarheen mevrouw de markiezin reist ?

— Maggirivoglio ; 't is het erfgoed van mijn familie, antwoordde de dame.

— Hoe ? Wat ? Matschio — wat ? stotterde de sergeant-majoor haastig.

— Maggiorivoglio (spreek uit : Madschiorivoglio), herhaalde de dame lachende. Vindt mijnheer dat zoo 'n bijzonderen naam ?

— Bijzonder ? Neen, hernam de oude soldaat. Wel heb ik dien naam nooit hooren uitspreken, en zelfs

kan ik hem ook niet uit spreken, maar ik heb hem dikwijls gelezen. Wil mevrouw de markiezin zoo goed zijn, mij te zeggen, of zij nooit een zekeren overste Marino heeft gekend ?

Bij 't noemen van dien naam verbleekt de markiezin.

— Of ik hem heb gekend ? Hij was immers mijn schoonbroeder ! riep zij uit.

— Duizend bommen en granaten ! schreeuwde de oude soldaat.

In de vreugde van zijn hart had hij zijn berenmuts gaarne hoog in de lucht willen gooien, maar hij herinnerde zich nog bijtijds, dat dit niet paste voor zijn waardigheid als kommandant.

Vragend en verwonderd zag de markiezin denouden man.

— Ja, mevrouw de markiezin, begon Kobentzel wat bedaarder. Het komt mij voor, dat nu een raadsel opgelost wordt, waarnaar ik sedert achttien jaar zoek. Ik vond toen, moet u weten, op het slagveld van Novi een klein meisje, omtrent zes maanden oud, een beeldschoon poppetje. Bij haar lag deze briëventasch, en er in zat een brief van een overste Marino aan een markiezin..... Matsvogelio of hoe het ding mag heeten..

De dame zag den brief in.

— Dat is mijn nicht, sprak ze ontroerd. Mijn schoonbroeder wilde het naar mij toebrengen.

— O, juist ! En onderwege is hij door roover overvallen.

— Dat kind, mijn nicht ! Waar is het ? riep de markiezin nu opgewonden. Leeft het nog ? Spreek toch, mijnheer.

— Het meisje leeft en is een bekoorlijke jonkvrouw geworden, antwoordde Kobentzel.

— Is 't mogelijk ! Maar waar is ze ?

— 't Is mogelijk, mevrouw, en zelfs zeer zeker bevestigde Sulpicius Kobentzel. Zij werd gered en groot gebracht door menschen, die gewoonlijk niet als zeer teerhartig te boek staan, maar die daarom toch een hart in 't lijf hebben.

— Ach, mijn nicht, mijn kind ! riep de dame weer. Kan ik haar zien ? Waar is zij ?

— Mevrouw de markiezin zal niet lang behoeven te wachten, zei de sergeant-majoor.

Hij gaf een grenadier bevel, Marie te gaan roepen. En zich tot de dame wendende sprak hij :

— Tot het meisje komt, kunt u den brief nog eens lezen, die u zal bewijzen, dat ik de waarheid heb gesproken.

Toen de markiezin het geschrevene las, kwamen de tranen in de oogen.

— Daar valt niet aan te twifelen, zei zij. Dat meisje is mijn lieve nicht. Nu moet ik u nog iets vragen, mijnheer. Is zij grootgebracht en opgevoed zooals het een dame van haar rang past ?

— Wel, sakkerloot, mevrouw de markiezin, wat denkt ge wel ? riep Sulpicius verontwaardigd. Zij is zeer goed opgevoed, zou ik meenen. Zij is opgevoed

als de beste soldaat, en hij heeft geleerd hare meêrderen te eerbiedigen, zoo goed als de beste grenadier. Ja, Marie is een pracht van een meid !

Daar kwam Marie. Ze zag, dat Kobentzel vreemd deed.

— Wel, oude vader, wat streken hebt ge vandaag onder uw berenmuts ? vroeg ze.

— Is dat Marie ? riep de markiezin uit. Ze spreekt zoo grof....

— Wij willen nu ernstig praten, zei Kobentzel, en zette een gezicht, alsof hij voorzitter van een krijgsraad was. Ge weet, Marie, dat wij ons al veel moeite hebben gegeven om uw familie te vinden ; nu is die gevonden.

— Wat zegt ge, vader ? riep het meisje nieuwsgierig uit. Is het waar ? Ik heb anders vaders genoeg en ik heb het altijd goed bij hen gehad ; maar ik zou het toch ook niet onaardig vinden, nog andere familie te hebben ; en meent ge die nu waarlijk te hebben gevonden ?

— Wis en zeker, antwoordde de sergeant-majoor. Hier, die dame is uw tante, vervolgde hij, op de markiezin wijzend. Mevrouw de markiezin van Matsc.... Matsorigel of hoe dat gekke woord dan ook heeten mag.

Verbaasd keek Marie de dame aan.

— Eene markiezin mijn tante ! hernam ze. Zijt gij mijn tante, mijn goede mevrouw en wilt ge mij als uw nicht erkennen ? Dat is verwonderlijk en doet mij

ontzaglijk veel plezier. Maar zeg, oude vader, hoe hebt ge het toch gemaakt om mijn tante te vinden en te herkennen ?

— Wat onbeschaafde uitdrukkingen gebruikt dat kind toch ! riep de markiezin zuchtend.

— Ja, ziet ge, mevrouw, zei Kobentzel, toen we het kind klein en hulpeloos op het slagveld vonden, hadden wij niet zoo dadelijk iemand bij de hand, die het kon aannemen en als een deftige jufvrouw opvoeden. Wij grenadiers van het tweede regiment, deden wat wij konden voor de kleine. De oude juffer Seidelmeier bracht haar groot, en wat de oude vrouw haar niet kon leeren, dat leerde ze van de grenadiers, bijvoorbeeld : lezen en schrijven. Ze kan het nu net zoo goed als een overste of een generaal. Een jonge jufvrouwkostschool hebben wij natuurlijk niet bij het regiment. Maar het hart zit op de rechte plaats, en die deftige spraak zal zij ook wel gauw aanleeren, want zij is lang niet dom. Zij zal onze opvoeding eer aandoen en voor u, mevrouw, een liefderijk, gehoorzaam kind worden.

— Gij zijt een braaf man, zei de markiezin. Ik zal u en uwe grenadiers altijd dankbaar blijven, voor hetgeen gij aan mijn nicht hebt gedaan. Nu Marie, mijn lief kind, wees niet zoo verlegen. Wilt ge uw tante een kus komen geven ?

Blozend en verlegen trad Marie nader en omhelsde de dame.

— Ge moet u dadelijk gereed maken om met mij

naar het kasteel te gaan. Het past niet, dat ik u nog langer hier laat, zei de markiezin.

— Maar mijn vaders ! wierp Marie haar tegen. Wat zullen zij er van zeggen ?

Zij dacht er ook aan, wat Antonio zou denken. Maar die gedachte durfde zij nu niet uitspreken.

— De grenadiers zullen u niet gaarne verliezen sprak Kobentzel. Maar zij zullen u van harte gelukwensen, kind.

En bij die woorden rolden groote tranen langs het gezicht van den ruwen ouden soldaat.

— Mijn ware vader en moeder zijn dus gestorven ? vroeg Marie.

— Ja, zei de dame. Uw moeder stierf kort na uw geboorte en uw vader moet door die ellendige roovers omgebracht zijn. Maar ik neem u als mijn dochter aan....

— Dat is heel braaf van u tante.. Maar ik ken u pas van nu... En mijn vaders van het regiment kunnen me nog niet missen... Ik blijf liever hier en zal u nu en dan komen bezoeken.

— Wat ! Hoe kunt ge dat zeggen ! vermaande haar tante. Uw vader heeft u naar mij willen brengen, om u aan mijn zorgen toe te vertrouwen. Het is mijn plicht thans u te beschermen en voor uw toekomst te zorgen.

—Ja, kind, gij moet met uw tante mee gaan, besliste ook Kobentzel. We zouden u natuurlijk gaarne bij ons houden. Maar nu weten we dat gij tot een

voornamen familie behoort en deze hebben we terug gevonden.... We komen u nu en dan bezoeken.

— En Antonio ? fluisterde Marie.

— Wees gerust.... Ik waak over u beiden...

Antonio bevond zich nu vrij ver van hier in een hospitaal. Maar Kobentzel zou hem alles vertellen.

Marie zou haar pleegvader gehoorzamen. Ze nam afscheid van de grenadiers. Ze weende.

De markiezin zweeg, maar ergerde zich aan dat alles. Ze zou wel zorgen, dat Marie nu een heel andere en voornamen opvoeding kreeg.

En de vondeling van het regiment reisde in de koets mee naar een groot kasteel.

Ze lag 's avonds op haar mooie kamer, in het geteeldhouwd bed te weenen, om haar goede vaders.

V.

Marie bleef bij haar tante op het kasteel Maggiorioglio. Het leven daar was lang niet eentonig, want de oude markiezin, gaf nu dikwijls feesten en ontving veel gasten. De adellijke families uit den omtrek werden dikwijls genoodigd, en de oude dame maakte dan gaarne veel staatsie met haar jonge nicht.

Marie zelf vond het leven op 't kasteel niet zoo bijzonder aangenaam. Zij leefde in overvloed, dat was waar, maar rijkdom en grootheid konden haar niet gelukkig maken.

Zij was er niet aan gewoon en had reeds vroeg geleerd met weinig tevreden te zijn.

Haar tante wilde een voorbeeldige jonge dame van haar maken, en dus moest Marie een menigte dingen leeren, die haar niet erg bevielen. Zij moest beter Italiaansch spreken, want zij sprak het met een zekeren vreemden tongval. en ook moest zij beginnen Fransch te leeren.

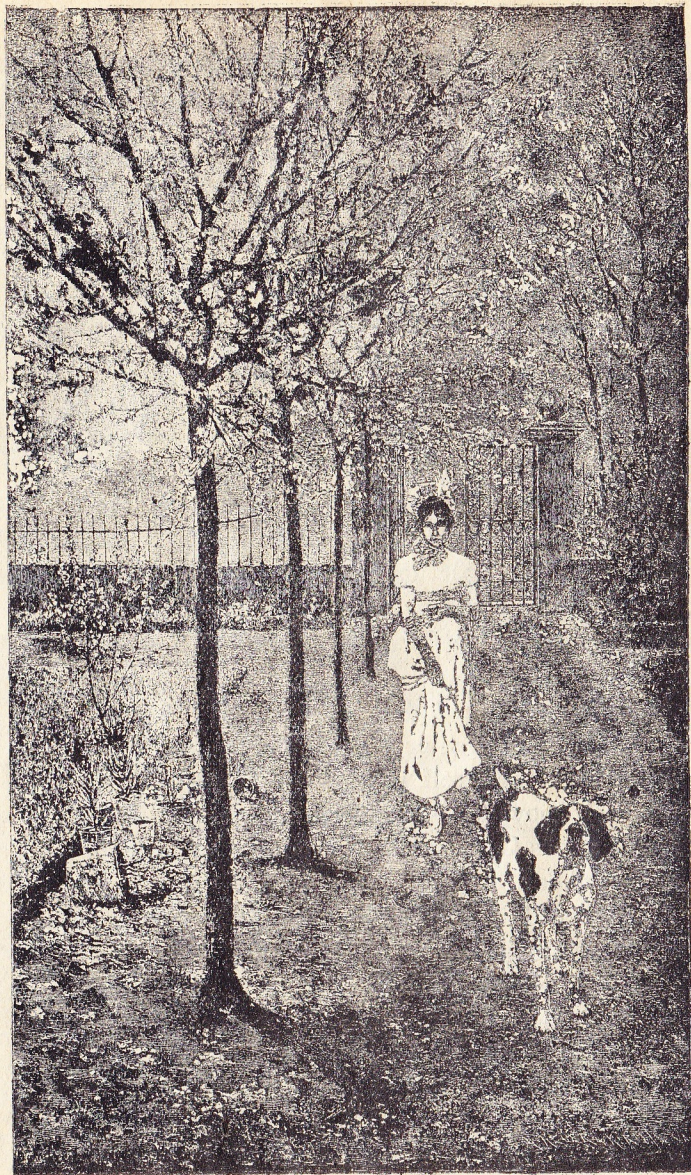
Zij kreeg ook zangles en maakte groote vorderingen, zoodat de meester die haar les gaf, verklaarde, dat hij nog zelden een leerlinge had gehad, die zulk een lieve en toch krachtige stem en zooveel muzikaal gehoor bezat, als Marie. De stukken die zij zingen moest, vielen echter niet in haar smaak. Zij zou veel liever een frisch, guitig soldatenliedje gezongen hebben, of een vroolijk volkswijsje, dan de flauwe, suikerzoete melodiën, die haar meester medebracht.

Al wat zij verder leeren moest, verveelde haar. Zij, de levendige, vlugge dochter van het regiment, had er geen zin in, uren lang te zitten in de prachtige zalen van het kasteel. Zij had een afkeer van de zijden sleepjaponnen. Zij gevoelde zich als een vogel in een vergulde kooi.

't Liefst ging ze wandelen. Een prachtige hond vergezelde haar. Dan dacht ze aan Antonio en haar vaders.

Zekeren dag sprak ze met haar tante over Antonio. Maar de oude dame zei, dat ze dien jongen man moest vergeten.

Ze zou later trouwen met een graaf of misschien wel een prins.

Toen had Marie veel verdriet. Ze zweeg echter. Maar Antonio vergeten, haar redder, den braven, edelmoedigen jongen, dat nooit !

Zoo gingen maanden voorbij.

Tot de bezoekers van het kasteel behoorde ook een trotsche hertogin. Ze had een zoon, die Carlo heette. En deze kwam nu met zijn moeder mee. Hij deed erg flauw tot Marie. Zij vond hem een verwaanden kerel.

De hertogin wilde Carlo met Marie doen trouwen, want die dame was wel erg hoogmoedig, maar bezat niet veel geld. En ze begreep, dat Marie later dit prachtig kasteel zou krijgen, want ze was immers als kind door haar tante aangenomen.

Als Carlo de vrouw was van Marie, zou hij de heer van het kasteel zijn. En zoo dacht Carlo er zelf ook over.

Marie's tante werd door de hertogin over dat plan aangesproken en was er zeer mee ingenomen.

Haar nicht kon zelf hertogin worden ; dat was nu bijna toch zooveel als prinses.

Tante prees Carlo, als een grooten, voornamen, deftigen mijnheer.

Marie zei, dat ze met niemand anders zou trouwen dan met Antonio.

Toen werd tante kwaad.

— Wat, riep ze uit, denkt gij nog aan dien armen vent, een kerel zonder manieren ! Vertel het nooit aan mijn kennissen, wie u groot gebracht heeft.

Tante had aan haar gasten wijs gemaakt, dat Marie langen tijd in een kostschool was geweest.

Marie toonde zich zeer bedroefd. Elken dag weer praatte tante over Carlo en zijn voornamen titel.

Triestig zwierf Marie door de velden. Wat gaf ze om al den rijkdom van het kasteel. Ze kon haar « vaders » niet vergeten.

Zekeren dag had ze een groote verrassing. Ze ontmoette plots haar pleegvader.

— Ja, ik kom u eens bezoeken, zei Sulpicius Kobentzel. Wat zijt ge nu een voorname dame geworden ! Maar ge zijt toch blij mij, den ouden snorrebaard, te zien, hé ?

— O, ik wou, dat ik nog bij het regiment was riep Marie uit.

En ze vertelde nu alles, ook over Carlo.

Kobentzel was nijdig.

— Ik zal die oude dame eens flink de waarheid zeggen ! verzekerde hij.

Driftig stapte hij mee naar 't kasteel. Marie's tante schrok, toen Kobentzel de kamer binnen trad.

— Man, het is hier uw plaats niet, zei ze kwaad. De oude tijd is voorbij. Marie is nu een freule en moet heel die geschiedenis van de soldaterij vergeten. Ga in de keuken, daar kunt ge eten en drinken krijgen en verlaat dan het kasteel en kom nooit terug.

— O, tante, hoe kunt ge zoo tot mijn braven pleegvader spreken ! kloeg Marie. Hij heeft mij het leven gered.

Ze nam den ouden man bij den arm. Maar de markiezin riep knechten en beval hun Kobentzel buiten het kasteel te jagen.

— Niemand rake me aan ! riep de snorrebaard, en hij stak zijn vuisten op. Ik zal heen gaan, ondankbare hoogmoedige vrouw ! Maar ik zeg u, dat ge Marie niet aan dien geldzuchtigen hertog of wat hij zijn mag, zult uithuwen. De grenadiers hebben het anders bepaald.

Marie schreide en wilde met haar pleegvader mee gaan. Maar deze ried haar aan kalm te blijven.

Weer verliepen eenige weken. Carlo en zijn moeder kwamen dikwijls.

Op een middag zaten ze er weer, met nog andere gasten. En nu deelde de markiezin mee, dat haar lieve nicht de vrouw zou worden van Carlo.

Marie zweeg. Ze voelde zich ellendig, al wenschten de gasten haar geluk.

Plots klonk trompetgeschal en dan gezang.

— Het lied van het regiment ! riep Marie.

Ze had het zoo dikwijls gezongen !

Ze snelde nu de zaal uit. En daar in den hof verschenen de grenadiers door Kobentzel aangevoerd.

— Mijn vader ! juichte Marie.

Maar ze ontroerde nog meer. Daar trad Antonio naar voren. Hij omhelsde Marie. Hij was officier-dokter ge worden en zag er kranig uit.

De gasten kwamen verwonderd aan de deur zien en tante was woedend. Carlo keek nijdig, toen hij Marie aan den arm van Antonio zag naderen.

Kobentzel nam nu het woord. En hij vertelde de geschiedenis van Marie.

— Wat, raasde de hertogin, zij is bij de soldaten groot gebracht ! En die meid wilde met mijn zoon trouwen.....

— Marcheër maar op met dien slungel van uw jongen, kommandeerde Kobentzel.

De meeste gasten kozen partij voor Antonio.

— Ik ben hier nu kommandant ! verklaarde Kobentzel. Hoe is het, oude vrouw, zullen we samen over de toekomst van Marie praten, gij als tante en ik als pleegvader ?

— O, tante, Antonio is een edel mensch ! Denk aan wat ik u verteld heb van het meer ! sprak Marie.

De markiezin veranderde toen toch.

— Welnu, sprak ze, ik geef mijn toestemming tot het huwelijk. Dat Marie en Antonio samen gelukkig zijn !

De grenadiers juichten.

't Was feest op het kasteel.

Carlo reed woedend met zijn moeder naar hun vervallen slot.

En zes weken later vierde men de bruiloft van de vondeling van het regiment.

Kobentzel nam ontslag van den dienst. Hij was nu zeer oud. En hij bleef op het kasteel wonen, want zoo wilde de dankbare Marie het.

EINDE.

— 31 —